impietatis arma remanebūt: neceſſe eſt vt
oīa cōfringantur: cōterant̄: cōburant̄: re-
maneas inermis: nō habēs vllū adiutoriū
tuū: ⁊ q̄to mag̃ infirmus es: nulla tua ar-
ma habēs: tantomagis te ſuſcipit: de q̄ di-
ctum eſt: Suſceptor noſter deus Jacob.
Valebas eīm quaſi per te: ꝯturbaris in te.
Perde arma qbꝰ pſumebas: audi dñm di
centem: Sufficit tibi gratia mea. Hic ⁊ tu:
q̄n infirmor: tunc potens ſū. Apl̄i vox eſt.
Oīa arma ſua ꝑdiderat tāq̄ fortitudinis
ſue: qui dicebat: Ego aūt nō gloriabor: ni
ſi in infirmitatibꝰ meis. velut ſi diceret: nō
curro aduerſus deū in craſſa ceruice ſcuti
mei: qui ꝑus fui blaſphemus: ⁊ ꝑſecutor: ⁊
iniurioſus: ſed iō miſcdiam ꝯſecutꝰ ſū: vt
in me oñderet chriſtꝰ Jeſus oēm longani-
mitatē in eos qui credituri ſūt illi in vitam
eternā. Auferēs bella vſq̄ ad fines terre.
Quando autē nos dñs ſuſcipit: nūquid
inermes dimittit? Armat nos: ſed alijs ar-
mis euāgelicis veritatis: ꝯtinentie: ſalutis
ſpei: fidei: caritat̃. Hec arma habebimus:
ſ nō a nobis. Arma aūt q̄ a nobis habui-
mus arſerūt: ſi tñ igne illo ſpūſſancti accē-
ſi ſumus. Et ſcuta cōburet igni. Quid po
ſtea in te eē cupiebas? Infirmū te fecit deꝰ:
vt fortē te faceret de ſe: q̄r infirmabaris de
te. Quid ḡ ſequit̄? ¶ Vacate: Ad quā
rē? Et videte qm̄ ego ſū deꝰ. Hoc ē
nō vos: ſed ego ſū deus: ego creaui: ego re
creo: ego formaui: ego reformo: ego feci:
ego reficio. Si ñ potuiſti facē te: quō poteſ
reficere te? Hoc nō videt tumultus ꝯtenti
oſus animi hūani: cui tumultui ꝯtentioſo
dicit̄: vacate: id eſt reꝑmite aīos vr̄os a cō
tradictionibꝰ. Nolite argumētari tanq̄ ar
mari ꝯtra deū: alioq̄n viuūt arma nōdū il-
lo igne cōbuſta. Si aūt cōbuſta ſūt: vaca-
te: q̄r nō habetis vñ pugnet̃. Si aūt vaca
ueritis in vobis: ⁊ a me petierit̃ oīa: q̄ ꝑmo
de vobis ꝑſumebatis: vacate ⁊ videbitis
qm̄ ego ſum deꝰ. Exaltabor in genti-
bus: ⁊ exaltabor in terra. Pauloañ
dixerā terre noīe ſignificari gentē iudeorū:
maris noīe ceteras gētēs. Trāſlati ſūt mō
tes in corde mar̃: ꝯturbati ſūt gētes: incli-
nata ſūt regna: dedit vocē ſuā altiſſimus: ⁊
mota ē terra. ¶ Dñs virtutū nobiſcū
ſuſceptor noſter deus Jacob. Facta
ſūt miracula in gētibꝰ: implet̄ fides gētiū:
ardēt arma ꝑſumptiōis hūane. Vacat̄ in
trāquillitate cordis: vt cognoſcatur auc-
tor deus omniū munerū ſuorū. Et poſt iſtā
clarificationē: nūquid deſerit ⁊ plebē iude
orū: de qua dicit Apl̄us: Dico eīm vobis:
vt nō ſitis vobis ſapiētes: q̄r cecitas ex ꝑ-
te iſrael facta eſt: donec plenitudo gentiū
intraret: id ē mōtes huc trāſferet̄: nubes h̄
pluerent: hic dñs tonitruo ſuo regna incli
naret: donec plenitudo gentiū intraret? Et
q̄d poſtea? Et ſic omnis iſrael ſaluꝰ fieret.
Ideo ⁊ hic ipm̄ ordinē ſeruans: exaltabor
inquit in gentibꝰ ⁊ exaltabor in terra: id eſt
⁊ in mari ⁊ in terra. Utinā omnes dicāt qō
ſequitur. Dñs virtutū nobiſcū: ſuſceptor
noſter deus Jacob.

Explicit Tract̄. de pſ̄. XLV.

Incipit. Tract̄. de pſ̄. XLVI.

¶ Prefatio.

DOminus deꝰ noſter fidē in qua vi
uimus: ⁊ ex qua viuimus: ꝑ libros
ſuos ſcripturas ſanctas multipli-
citer nobis varieq̄ diffudit: ſacramēta qui
dē verborū varians: fidē tamē vnā cōmē-
dans. Una eīm eadēq̄ res: ideo mult̃ mo
dis dicit̄: vt mō ipo dicēdi ꝓpter faſtidiū
varieт̄: ſed ꝓpter ꝯcordiā vna teneat̄. Ita
q̄ i hoc pſalmo quē cātatū audiuimꝰ: cui
cantādo reſpondimꝰ: ea ſumꝰ dicturi que
noſtis: ⁊ tamē fortaſſis aliquā adiuuāte ⁊
donāte dño ſuauitatē allaturi ſumus vob̄:
quādo ea que alibi ⁊ alibi noueratis: etiā
cōmoniti ruminatis. Nā ⁊ ipſa ruminati-
one in qua ſignificat deꝰ mūda aīalia: hoc
voluit inſinuare: q̄r oīs homo qō audit ſic
debet in cor mittere: vt nō piger ſit: poſtea
inde cogitare: vt quādo audit ſit ſimil̃ mā-
ducanti: cum autē audita in memoriā re-
uocat: ⁊ cogitatiōe dulciſſima recolit: fiat
ſimilis rumināti. Alio ergo mō eadē dicū-
tur: ⁊ faciunt nos dulciter cogitare que no
uimus: ⁊ eadē ipſa libenter audire: q̄r mo-
dus dicēdi variatur: ⁊ res antiqua ipo mo
do dicendi renouat̄.

¶ Titulus pſalmi ſic ſe h̄z. In finem
ꝓ filijs chore: pſalmꝰ ipſi Dauid.

FIlios iſtos chore habēt tituli pſal
morum etiā alij nōnulli: ⁊ indicāt
dulce myſteriū: Inſinuāt magnū
ſacramentū: vbi ⁊ noſipſos libenter intel-
ligamus: ⁊ agnoſcamus in titulo nos qui
audimus et legimus: tanq̄ ſpeculo pro-
poſito qui ſumus inueniur Filij chore qui
ſunt? Fuit homo quidam chore nomine:
ſic enim vocabatur aliquis homo. Uerū-
tamē cum legūtur que ſcripta ſunt: ⁊ inue-
nitur ſermo diuinus loqui ad quoſdā qui

non valde intelligũtur filij eſſe eius vnius
hominis qui vocabatur chore: recurrit ani
mus ad myſterium: vt querat quid ſignifi-
cet chore. Quia enim verbũ hebreũ: dici
tur vtiq; ⁊ interpretatur in grecã linguam
⁊ in latinam linguã: ⁊ factũ eſt. Jã multa
nomina hebrea: interpretata ſunt nobis: ⁊
inſpicimus: ⁊ inuenim⁹ chore interpretari
caluũ: multomagis attenditis. Obſcurũ
erat cũ diceretur: filij chore: nõne obſcuri-
us eſt cũ dicũtur filij calui? Qui ſunt iſti fi-
lij calui? An forte filij ſponſi? Quia ſpon-
ſus in loco caluarie crucifixus eſt. Recoli
te euangeliũ vbi dominũ crucifixerũt: ⁊ in
uenietis eum in loco caluarie crucifixum.
Proinde qui crucẽ eius irrident: a demo
nibus: tanq̃ a beſtijs deuorãtur. Nam ſig
nificauit ⁊ hoc quedã ſcriptura: cũ aſcen-
deret ꝓpheta dei Heliſeus: clamabãt poſt
eum pueri irridentes: aſcende calue aſcẽ-
de calue. Ille aũt nõ tam crudeliter: q̃ my
ſtice fecit illos pueros ab vrſis exeuntibus
deuorari. Si nõ deuorarent̃ illi pueri: nũq̃d
vſq; adhuc viuerẽt? Aut nõ poſſent morta
les nati etiã febre intercipi? Myſterium in
eis tñ nõ oſtenderet̃ vbi poſteri terrerent̃.
Nemo ergo irrideat crucẽ domini: iudei
ſunt poſſeſſi a demonibus ⁊ deuorati. Nã
in caluarie loco crucifigẽtes chriſtũ ⁊ leuã
tes in crucem: tanq̃ ipi dicebant ſenſu pu
erili: nõ intelligẽtes quid loquerẽtur: aſcẽ
de calue. Quid eſt eñ aſcende? Crucifige
crucifige. Proponitur eñ puericia ad imi
tandã humilitatẽ: ⁊ item ꝓponitur pueri-
cia ad cauendã fatuitatẽ. Propoſita pue
ricia ad imitãdã humilitatẽ a domino eſt:
qñ vocauit ad ſe pueros: ⁊ cũ ꝓhiberẽtur
ab illo dixit: Sinite eos venire ad me: tali-
um eſt enim regnũ celorũ. Propoſitũ ex-
exemplũ puericie ad cauendã fatuitatem
ab Apoſtolo eſt: Fratres nolite pueri eſſe
ſenſibus. Et rurſum ꝓponit ad imitandũ:
ſed malicia infantes eſtote: vt mentib⁹ per
fecti ſitis. Pro filijs chore pſalmus canit̃.
Ergo ꝓ chriſtianis cãtatus eſt. Audiam⁹
eũ tanq̃ filij ſponſi illius: quẽ pueri inſen
ſati in caluarie loco crucifixerũt. Illi vero
meruerunt a beſtijs deuorari: nos ab an-
gelis coronari. Agnoſcimus eñ humilita
tem domini noſtri: ⁊ nõ de illa erubeſcim⁹.
Non erubeſcimus de illo appellato myſti-
ce caluo: ꝓpter caluarie locum. Ipſa eñ
cruce in qua illi inſultatũ eſt: non permiſit
caluam eſſe frontẽ noſtrã: quia eam ſuo ſi-
gno ſignauit. Deniq; vt nouerit̃: quia no
bis dicunt̃ hec: videte quid dicit̃.

¶ Expoſitio pſalmi.

Omnes gentes plaudite ma
nibus: Nunquia populus iude
orũ omnes gentes erant? Sed ce-
citas ex parte iſrael facta ẽ: vt pueri inſen-
ſati clamarẽt: calue calue: atq; ita domin⁹
crucifigeret̃ in caluarie loco: ⁊ ſanguine fu
ſo gẽtes redimeret: ⁊ impleretur quod ait
Apoſtolus: Cecitaſ ex parte iſrael facta ẽ:
vt plenitudo gentiũ intraret. Inſultent er-
go vani: ⁊ hebetes: ⁊ inſenſati: ⁊ dicant cal
ue calue. Vos aũt ſanguine illi⁹ redempti
qui fuſus eſt in caluarie loco: omnes gen-
tes plaudite manib⁹: pueniſſe ad vos gra
tiã dei. Plaudite manib⁹. Quid eſt plau-
dite? Gaudete. Sz quare manibus? Quia
bonis operib⁹. Ne gaudeatis ore ⁊ ceſſet̃
manibus: ſi gaudetis: plaudite manibus.
Manus gentiũ videat: qui gaudia dona
re dignatus eſt. Quid eſt man⁹ gentiũ? Fa
cta bene operantiũ. Omnes gentes plau-
dite manibus. Jubilate deo in voce
exultationis. Et voce ⁊ manibus. Si
tñ voce: nõ bene: q2 pigre ſũt manus. Si
tñ manibus: nec hoc bñ: quia muta eſt lin
gua. Cõcordent manus ⁊ lingua. Illa cõ-
fiteat̃: ille operẽtur. Jubilate deo in voce
exultationis. ¶ Qm̃ dominus excel-
ſus terribilis: Excelſus ille quaſi irriſi-
bilis: aſcendẽdo ĩ celũ factus ẽ terribilis.
Rex magnus ſup omnẽ terrã. Nõ
tñ ſup iudeos: nã ⁊ ſuper illos rex. Inde
eñ ⁊ apli crediderũt: inde ⁊ mlta milia ho
minũ res ſuas vendiderũt: ⁊ p̃cia ad pe-
des aplorũ poſuerũt: ⁊ impletũ eſt in illis:
qd̃ erat in titulo crucis conſcriptũ: rex iu-
deorũ. Rex eſt eñ ⁊ iudeorũ: ſed parũ eſt
iudeoꝝ. Omnes gẽtes plaudite manib⁹:
qm̃ rex oĩs terre de⁹. Nõ eñ illi ſufficit vnã
gentẽ habere ſub ſe: nõ tñ preciũ ex latere
dedit vt emeret orbem terrarũ. Subie-
cit †plebes nobis: ⁊ gentes ſub pe
dibus noſtris. Quas ſubiecit: ⁊ quib⁹ (Alia lr̄a † p̄plos.)
ſubiecit? Qui ſunt qui loquũtur? Forte iu-
dei: plane ſi apoſtoli: plane ſi ſancti. Quis
eñ deus ſubiecit plebes ⁊ gẽtes: vt hodie
honorarent̃ in gentibus? Qui a ſuis ciui-
bus occidi meruerũt: quõ dñs eorũ occi-
ſus eſt a ciuibus: ⁊ honorat̃ a gentib⁹: cru-
cifixus a ſuis: honoratur ab alienis: ſed p̃-
cio facti ſui. Jõ eñ emit nos: vt alieni ab
eo nõ eſſemus. Putate g̃ voces eſſe aplo-

rum: ſubiecit plebes nobis: ꝛ gẽtes ſub pe
dibꝰ noſtris. Neſcio: mirũ ſi apoſtoli tam
ſupbe loquerent ut gauderent gentes eſſe
poſitas ſub pedibꝰ ſuis: id eſt chriſtianos
ſub pedibus apoſtolorũ. Etenim apoſtoli
gaudent nos ſecũ eſſe ſub pedibus illius
qui mortuus eſt ꝓ nobis. Naꝫ ſub pedibꝰ
Pauli currebãt qui volebãt eſſe Pauli: ꝛ
dicebat eis: Nũquid Paulus ꝓ vobꝭ cru-
cifixus eſt? Quid ergo ħ. Quid accepturi
ſumus: ſubiecit plebes nobis: ꝛ gentes ſb
pedibꝰ noſtris? Omnes ꝑtinentes ad here
ditatẽ chriſti: in omnibus gentibus ſunt: ꝛ
omnes nõ ꝑtinentes ad hereditatẽ chriſti
in omnibus gentibꝰ ſunt: ut videas ſic ex-
altari in nomine chriſti eccleſiaꝫ chriſti: ut
omnes nõdũ credẽtes in chriſto: ſub pedi
bus iaceãt chriſtianoꝝ. Quãti eñ nõ cur
rũt ad eccleſiã nondũ chriſtiani: rogãt au
xiliũ eccle: ſubueniri ſibi tꝑaliter volunt:
etiã ſi ineternũ nobiſcũ regnare adhuc no
lunt. Cũ omnes querũt auxiliũ eccleſie: et
qui nõdũ ſunt in eccl'ia: nõne ſubiecit ple-
bes ꝛ gẽtes ſub pedibus noſtris? ¶ Ele-
git nobis hereditatẽ ſuam: ſpeciẽ
Jacob† quã dilexit. Pulchritudinem — Alia lra ꝯquem.
quãdã Jacob elegit nobis: hereditatẽ ſuã
Jacob. Duo fratres erãt Eſau ꝛ Jacob:
in utero matrꝭ ambo ꝯfligebãt: ꝛ de ꝯflictu
viſcera materna quatiebãt: ꝛ ibi cũ duo eſ
ſent: electꝰ eſt minor: ꝛ ꝑpoſitus ẽ maiori: ꝛ
dictũ eſt: duo ppli ſunt in utero tuo: ꝛ ma-
ior ſeruiet minori. Per oẽs gentes maior:
ꝑ omnes gẽtes minor. Sed minor in bonis
chriſtianis: electis: pijs: fidelibꝰ. maior in
ſupbis: indignis pctõribꝰ: ꝯtumacibꝰ: ſua
peccata defendẽtibꝰ magis ꝙ̃ cõfitentibꝰ:
qualis etiã ipe populus iudeorũ fuit: igno
rans dei iuſticiã: ꝛ ſuã volens cõſtituere.
Sed qꝛ dictũ eſt: maior ſeruiet minori: ma
nifeſtũ eſt: qꝛ pijs ſubdentur impij: ꝛ humi
libus ſubdent ſupbi. Prior natꝰ eſt Eſau:
ꝛ poſterior natus eſt Jacob: ſed qui poſte
rius natus eſt: ꝓlatus eſt primo nato q̃ per
gulam perdidit primogenita ſua. Sic ha-
bes ſcriptũ: Deſiderauit lenticulã: ꝛ ait il-
li frater eiꝰ: Si vis ut dem tibi: da mihi pri
mogenita tua. Ille plus amauit qð corpo
raliter cõcupierat: ꝙ̃ qð ſpiritualiter priuſ
naſcendo meruerat: ꝛ depoſuit primoge-
nita ſua ut manducaret lenticulã. Lenticu
lam autẽ inuenimus cibũ eſſe egyptioruꝫ:
Nam ibi abundat in egypto: unde magni
ficat lenticula alexãdrina: ꝛ venit uſqꝫ ad
terras noſtras: quaſi hic nõ naſcatur lenti
cula. Ergo deſiderando cibũ egyptiũ: per
didit primatũ. Sic ꝛ populus iudeoꝝ: de
quo dictũ eſt: ꝯuerſi ſunt corde in egyptũ
lenticulã quodãmodo deſiderauerũt: ꝛ pri
matũ perdiderũt. Elegit nobis heredita-
tẽ ſuã: ſpeciẽ Jacob quã dilexit. ¶ Aſcẽ
dit deus in †iubilatione: Ipe ille do — Alia lra ꝯ iubilo.
minus noſter Jeſus chriſtus aſcẽdit in iu-
bilatiõe. Dñs in voce tube. Aſcẽdit.
Quo: niſi quo ſcimꝰ? Quo eũ iudei nõ ſũt
ſecuti nec oculis. In cruce eñ exaltatũ ir
riſerũt: in celũ aſcẽdentẽ nõ viderũt. Aſcẽ
dit deꝰ in iubilatiõe. Quid eſt iubilatio: ni
ſi admiratio gaudij: q̃ verbis nõ põt expli
cari? Quõ admirati ſũt gaudẽtes diſcipu
li: videntes ire ĩ celũ: quẽ plãxerũt mortuũ?
Reuera qꝛ gaudio huic ṽba ñ ſufficiebãt:
reſtabat iubilare qð nemo potuit explica-
re. Ibi erat ꝛ vox tube: vox illa angelorũ.
Dictũ eſt eñ: ſicut tuba exalta vocẽ tuaꝫ.
Predicauerũt angeli aſcenſionem dñi: vi
derũt diſcipulos aſcendẽte dño herentes:
admirãtes: ſtupentes: nihil dicẽtes: ſꝫ cor-
de iubilãtes. Et vox iam tube in clara vo
ce angeloꝝ. Uiri galileiq̃d hic ſtatis? Hic
eſt Jeſus: Quaſi illi non ſcirent qꝛ ipſe eſt
Jeſus: ante ſe. Pauloante eũ nõ viderãt:
ſecũ loquentẽ nõ audierãt? Nepe nõ ſolũ
ſpeciẽ viderũt ꝑſentis: ſed ꝛ mẽbra contre
ctauerũt. Ipſi ergo neſciebant quod ipſe
eſſet Jeſus: Sꝫ admiratione ipſa pre gau
dio iubilationis tanꝙ̃ mente alienatis: lo
quũtur angeli: ipſe eſt Jeſus: Quaſi ſi cre
ditis illi: quo crucifixo nutauerunt vobis
pedes: quo occiſo ꝛ ſepulto ſpem vobis ꝑ
didiſſe putabatis: ecce ipſe ẽ Jeſus. Aſcẽ
dit ante vos: ſic veniet quemadmodũ eũ
videtis euntem in celũ. Tollitur quidem
corpus ab oculis veſtris: ſed non ſeparat
deus a cordibus veſtris. Uidete aſcendẽ
teꝫ: credite in abſentẽ: ſperate venientem:
ſed tamen per miſericordiã occultã etiam
ſentire preſentẽ. Ille eñ qui aſcendit in ce
lum: ut tolleretur ab oculis veſtris: promi
ſit vobis dicens: Ecce ego vobiſcũ ſuꝫ uſ
qꝫ in ꝯſummationẽ ſeculi. Merito ꝛ Apo
ſtolus ſic nos alloquebat: Dominꝰ in pri-
mo eſt: nihil ſolliciti fueritis: Sedet ſup ce
los chriſtꝰ: ꝛ lõge ſunt celi: ꝛ ipſe qui ibi ſe-
det ꝓpe eſt. Dñs in voce tube. Ergo vos
filij chore: iã ſi intellexiſtꝭ vos: ꝛ inſpicitꝭ ħ
vos: gaudetis: qꝛ videtꝭ ħ vos. ¶ Pſal- — † ẜm aliã lrãm addit: pſallite regi noſtro pſallite.
lite deo noſtro: pſallite†. Quẽ tanꝙ̃

dominē irriſerūt: qui a deo alienati ſūt pſal
lite deo noſtro. Nō eñ homo tantū: ſed et
de⁹. Homo ex ſemine Dauid: de⁹ domin⁹
Dauid: ex iudeis carnē habens: quoꝝ pa
tres: ait Apl̃s: et ex quib⁹ chriſtus ſm car
nem. Ex iudeis ꝯ̃ chriſtus: ſed ſm carnē.
Quis aūt iſte chriſt⁹ q̄ ē ex iudeis ſm car-
nem? Qui eſt ſup omnia de⁹ benedict⁹ in
ſecula. Deus ante carnē: deus in carne: de
us cū carne. Nec ſolū ante carnē de⁹: ſed
añ terrā deus: vñ facta ē caro: nec tm̄ ante
terrā deus vñ caro facta eſt: ſed etiā añ ce-
lum de⁹ qḋ prius factū eſt. Ante diē deus
q̄ prim⁹ fact⁹ ē: añ oēs āgelos de⁹: in ſe chri
ſtus de⁹: qm̄ in pn̄cipio erat verbū: ꝛ ver-
bū erat apud deū: ꝛ deus erat verbū: oīa
ꝑ ipſū facta ſunt: ꝛ ſine ipo factū eſt nihil.
Ille eſt añ oīa: ꝑ quē facta ſunt oīa. Pſal-
lite ꝯ̃ deo noſtro pſallite. Qm̄ rex om
nis terre deus: Quid eñ? Et ante non
oīs terre de⁹? Nōne celi ꝛ terre deus: cū vti
qꝫ ꝑ illū facta ſunt omnia? Quis poſſet di-
cere nō eſſe deū ſuū? Sed nō omnes hoīes
agnouerāt deū ſuū: ꝛ vbi agnoſcebat: qua
ſi ibi tm̄ deus erat. Notus in iudea de⁹: nō
dū filijs chore dicebat: oēs gentes plaudi
te manib⁹. Ille eñ deus not⁹ in iudea: rex
omnis terre deus eſt. Iā ab omnib⁹ agno-
ſcitur: qꝛ impletū ē qḋ dic̄ Eſaias: Ipe de-
us tu⁹ qui eruit te: vniuerſe terre de⁹ voca
bitur. Qm̄ rex omnis terre de⁹. Pſallite
Alia lr̃a. †ſapienter †intelligenter. Docet nos ꝛ admonet
nos vt pſallamus intelligēter: nō queram⁹
ſonū auris: ſed lumē cordis. Pſallite inq̄t
intelligenter. Gentes vnde vocate eſtis: vt
chriſtiani eſſetis? Adorabāt deos manufa
ctos: ꝛ pſallebāt illis: ſed nō intelligenter.
Si intelligenter cantarēt: lapides nō ado-
rarent. Qñ homo ſenſat⁹ cantabat lapidi
inſenſato: nunquid intelligenter cātabat?
Modo aūt fratres nō videm⁹ oculis quē
adoram⁹: ꝛ tñ correcti adoram⁹. Multo-
magis nobis de⁹ cōmēdat potētior: qꝛ eū
oculis nō videm⁹. Si eū oculis viderem⁹
forte cōtemnerem⁹. Nā ꝛ chriſtū iudei vi-
ſum ꝯtempſerūt: nō viſum gētes adoraue
rūt. Illis eñ dictū eſt: pſallite intelligēter:
nolite eſſe ſicut equus ꝛ mulus in quibus
Alia lr̃a. †deus †nō habet nō eſt intellectus. Regnabit † domi
nus ſup† omnes gentes: Qui regna
bat ſup vnam gentē: regnabit inquit ſuper
oēs gētes. Quādo dicebantur iſta: ſuper
vnā gentem regnabat deus: ꝓphetia erat
nondū res demōſtrabatur. Deo gratias:

iam videmus impleri quod ante ꝓpheta-
batur. Chirographū deus ante tp̄us ſcri-
pſit nobis: īpleto tp̄e reddidit nob̄. Reg-
nabit de⁹ ſuper omnes gētes: ꝓmiſſio eſt.
Deus ſedet ſup ſedē ſanctam ſuā.
Quod tūc ꝓmittebat futurū: nūc impletū
agnoſcitur ꝛ tenetur. Deus ſedet ſup ſedē
ſanctā ſuā. Que ſedes ei⁹ ſancta? Forſitan
celi: ꝛ bñ intelligit̄. Aſcēdit eñ chriſtus ſi
cut nouimus cū corpe in quo crucifix⁹ eſt:
ꝛ ſedet ad dexterā patris: inde eū venturū
expectam⁹ ad iudicandos viuos ꝛ mortu
os. Sedet ſup ſedē ſanctā ſuā. Celi ſunt ſe
des ſancta ei⁹. Vis ꝛ tu eſſe ſedes ei⁹? No
li putare te eſſe nō poſſe. Para illi locū in
corde tuo: venit ꝛ libēter ſedet. Ipſe certe
eſt dei virt⁹ ꝛ dei ſapiētia. Et qḋ dicit ſcri-
ptura de ipſa ſapiētia? Aīa iuſti ſedes ſapi
entie. Si ꝯ̃ aīa iuſti ſedes ē ſapiētie: ſit aīa
tua iuſta: ꝛ eris regalis ſella ſapiētie. Et re
uera fratres oēs hoīes qui bñ viuūt: q̄ bñ
agunt ſm caritatē piā cōuerſant̄: nōne de-
us in illis ſedet: ꝛ ipe iubet? Obtēꝑat ani-
ma ſedenti in ſe deo: ꝛ ipſa iubet membr̄.
Anima eñ tua iubet mēbro tuo: quo mo-
ueatur pes: q̄ manus: quo oculus: quo au
ris: ꝛ iubet ipa mēbris tanqꝫ famulis ſuis:
ſed ꝛ ipa ſeruit interi⁹ inſidēti ſibi dn̄o ſuo:
Non pōt inferiori ſe bñ imperare: niſi ſupe
riori ſe non fuerit dedignata ſeruire. De⁹ Alia lr̃a
ſedet ſup ſedē ſanctā ſuā. Principes †cōgrega
populorū† cōuenerūt cū deo Abra
am. Deus Abrā ꝛ deus Iſaac ꝛ de⁹ Ia-
cob. Verū ē: dixit hoc de⁹: ꝛ ſupbierūt in-
de iudei: ꝛ dixerūt: Nos filij Abrae ſum⁹.
Supbientes de noīe paterno: gerētes ei⁹
carnē: nō tenētes ei⁹ fidē: ſemini adheren
tes: morib⁹ degenerātes. Deniqꝫ dn̄s q̄d
ait eis ita ſuperbientibus: Si filij Abrae
eſtis: facta Abrae facite. Itē quid illis di-
cit Ioannes venientibus ꝛ cōtremiſcenti
bus quibuſdā ipſorū: qui ſe penitēdo cor-
rigere voluerūt? Progenies viperarum.
Erāt eñ iniq̄: erāt ꝑditi: erāt pc̄tōres: erāt
impij: venerūt ad baptiſmū Ioannis. Et
quid eis dicit? Progenies viperarū. Illi
ſe dicebāt filios Abrae: ꝛ ipe illos dicebat
filios viperarū. Nunquid Abraam vipe-
ra erat? Sed quia male viuendo demones
imitati erant: ꝛ eorū filij facti erant: quos
imitando male viuebāt: Progenies inq̄t
viperarū: quis vobis oſtēdit fugere ab ira
ventura? Facite ergo fructū dignum peni
tentie: et nolite dicere apud voſmetipſos:

patrem habemus Abraã: quaſi ſupbire de genẽ abrae. Potẽs ẽ eñ deus de lapidib⁹ iſtis ſuſcitare filios Abrae. Nõ eñ remãſur⁹ eſt Abraã ſine filijs ſi vos damnarent de⁹: põt eñ ⁊ dãnare qs odit: ⁊ illi reddere qđ ꝓmiſit. Et vñ illi redditur⁹ ẽ filios: ſi dãnaret hebreos de carne ei⁹ ꝓgenitos? De lapidib⁹ iſtis: oñdebat illis lapides i heremo. Qui erãt lapides niſi gentes: que lapides adorabãt? Lapides qre? Adorãdo lapides: dicti erãt lapides: qꝛ pſalm⁹ ꝑdixerat: ſiles illis fiũt q̃ faciũt ea: ⁊ oẽs q̃ ꝯfidũt in eis. Lñ de ipis lapidib⁹ reddidit filios Abrae. Nõ omes q̃ lapides adorabam⁹ cõuerſi ad dñm filij Abrae facti ſum⁹: non ducẽdo ab illo carnẽ ſ; imitãdo fidẽ. Principes g̃ pploꝝ cõuenerunt cũ deo Abraã. Principes pploꝝ: gentiũ pncipes: nõ vni⁹ ppli pncipes: ſed pncipes pploꝝ omniũ cõuenerũt cũ deo Abraã. Ex ipis pncipibus erat ⁊ iſte Cẽturio: de quo mõ euãgeliũ cũ legereť audiſtis. Erat eñ Cẽturio habẽs honorẽ ⁊ poteſtatẽ inť hoies: pnceps erat de pncipib⁹ pploꝝ. Uenienti ad ſe chriſto obuiã miſit amicos ſuos: imo vo trãſituro chriſto miſit amicos et rogauit: vt curaret puerũ eius qui piculoſe infirmabať: ⁊ cum vellet ipe dñs venire: h ei mãdauit: Nõ ſũ dignus vt ſub tectũ meũ intres: ſed tm̃ dic verbo ⁊ ſanabitur puer meus. Nam ⁊ ego hõ ſum ſub poteſtate ꝯſtitut⁹: habẽs ſb me milites. Uidete queadmodũ tenuit ordinẽ. Prius cõmemorauit qđ ſub alio eſſet: ⁊ poſtea qđ alij ſub illo eẽnt. Sub poteſtate ſum: ⁊ i poteſtate ſum. Et ſub aliquo ſũ: ⁊ ſup aliq̃s ſum. Et dico huic vade: et vadit: ⁊ alio veni: ⁊ venit: ⁊ ſeruo meo fac hoc ⁊ facit. Tanq̃ diceret: Si ego ſub poteſtate ꝯſtitut⁹ iubeo illis q̃ ſub me ſunt: tu q̃ ſb nulli⁹ ptãte poſit⁹ es: nõ potes iubere creature tue: qñ oĩa p te facta ſunt: ⁊ ſine te factum eſt nihil. Hic g̃ verbo inqt: ⁊ ſanabiť puer me⁹. Nã vt i domũ meã intres nõ ſuꝫ dign⁹. Trepidauit chriſtũ mittere intra parietes ſuos: ⁊ iã int⁹ erat i corde eius: Jam erat aĩa eius ſedes illius: iã ibi ſedebat ille q̃ hũileſ reqrebat. Cõuerſus deniq; chriſt⁹ mirat⁹ ẽ: ⁊ ait ſequẽtib⁹ ſe: Amen dico vobis: nõ iueni tantã fidẽ in iſrael. Et ſic ali⁹ euãgeliſta eãdẽ rẽ narrat: ſequiť dñs ⁊ dic: Jdeo dico vobis: qꝛ multi ab oriẽte ⁊ occidente veniẽt ⁊ recũbent cũ Abraã ⁊ Jſaac ⁊ Jacob in regno celorũ. Jſte eñ Cẽturio nõ erat de pplo iſrł. Nã in pplo iſrael ſupbi repellabãt a ſe deũ: in pncipib⁹ gentiũ inuẽtus eſt hũilis qui ad ſe inuitaret deũ. Admirãs Jeſus fidẽ ipius: reprobat pfidiam iudeorum. Sani eñ ſibi videbanť: ⁊ cum piculoſius egrotarent: quãdo medicũ nõ cognoſcẽtes occidebant. Cum ergo reprobaret ⁊ repudiaret illoꝝ ſupbiaꝫ: quid ait? Jdeo vobis dico: quia multi ab oriente et occidẽte veniẽt: nõ ptinentes ad cognationẽ iſrael. Ueniẽt mlti quib⁹ dicit: Oẽs gẽtes plaudite manib⁹: et recũbẽt cũ Abraã in regno celorũ. Nõ illos genuit carne ſua Abraã: ⁊ venientes recũbent cũ illo in regno celorum: ⁊ filij ipſius erũt. Quare filij ipſius? Non nati de carne: ſed ſequẽdo fidẽ ipſius. Filij autẽ regni: id iudei ibũt i tenebras exteriores: illic erit ploratio et ſtridor dentiũ. Damnabunť in tenebras exteriores qui nati ſunt de carne Abrae. Et recũbent cum eo in regno celoꝝ: qui imitati ſũt fidẽ Abrae. Merito g̃ ⁊ hic principes populoꝝ cõuenerũt cũ deo Abraã. Et qđ illi ptinebant ad deum Abraam. Quoniã dij fortes terre valde eleuati ſunt. Alia lr̃a. ł vehemẽter.

Qui erant dij? Populus ille dei: vitis illa dei: de qua dicit: Judicate inter me ⁊ inter vineã meaꝫ: ibunt in tenebras exteriores: nõ recũbent cuꝫ Abraã ⁊ Jſaac ⁊ Jacob: nõ cõueniunt cum deo Abraam. Quare? Quoniã dij fortes terre. Jlli qui erant dij fortes terre: pſumentes de terra. De q̃ terra? De ſeipis: qꝛ omnis homo terra. Homini eñ dictũ eſt: Terra es ⁊ in terrã ibis. Debet autẽ homo de deo pſumere: et inde ſperare auxilium: non de ſe. Non eñ terra pluit ſibi aut lucet ſibi. Quomõ autẽ terra de celo expectat pluuiã aut lucẽ: ſic homo de deo debet expectare miſericordiã ⁊ veritateꝫ. Jlli ergo fortes terre valde eleuati ſunt: id eſt valde ſupbierunt: non ſibi medicum neceſſariũ putauerũt: ⁊ ideo in ſua egritudine remanſerũt: ⁊ ipa egritudine ad mortẽ pducti ſunt. Preciſi ſunt rami naturales: vt humilis inſereretur oleaſter. Qm̃ dij fortes terre valde eleuati ſunt. Teneamus ergo fratres humilitatẽ: caritatẽ: pietatem: quia reuocati ſumus illis reprobatis: vel illorum exemplo ſupbire timeam⁹: admoniti.

¶ Explicit Tractatus de pſ. XLVI.

¶ Jncipit Tractat⁹ de pſ. XLVII.

Titulus pſalmi eſt: Laus cantici filijs chore ſecũda ſabbati. De hoc qđ dominus donare